

Dokument

FNL-rörelsen i Sverige 1965-1968

Historik antagen av De Förenade FNL-gruppernas kongress 21-23.6 1968

Denna ”officiella” historik, som antogs vid en tidpunkt då den svenska FNL-rörelsen i DFFG:s skepnad fortfarande var på stark frammarsch och förhållandevis radikal (för inte säga ”sektaristisk” i vissa avseenden), är intressant just av det skälet och tål att jämföras med de historieskrivningar som kom senare och inte minst den som Åke Kilander ger i sin bok *Vietnam var nära* (publicerad 2007).

Anmärkning: Vi har nedan bara återgett själva historiken. I broschyren som texten är hämtad från finns även kommenterade bilder från demonstrationer, möten m m, samt 2 sidor med ”FNL-rörelsen i siffror” för åren 1966-68.

Martin F i maj 2008

1965: FNL-arbetet börjar

USA-imperialisternas angreppskrig mot Vietnams folk hade 1965 pågått i 10 år utan andra protestyttringar från det svenska folket än någon enstaka protestresolution (t. ex. resolutionen antagen av Clarte’s kongress nov. 1964). Under vintern 1964-65 led den amerikanska special-krigsstrategin ett fullständigt nederlag och USA-regeringen tvingades skeppa över division efter division av egna soldater till södra Vietnam, samtidigt som de började bomba norra delen av landet. I maj 1965 hade de cirka 50 000 soldater i södra Vietnam. Därmed framstod USA-imperialisternas angreppskrig mot Vietnams folk naknare än någonsin. Det svenska folket upprördes starkt över det, liksom folken över hela världen gjorde. Under våren 1965 tog vi initiativet till kamp för det svenska folkets solidaritet med Vietnams folk.

Flera organisationer i Sverige sökte genom uttalanden, petitioner och demonstrationer kanalisera denna djupa förbittring över USA:s brott i Vietnam. Men de ledde in den på vägar som kunde accepteras av de amerikanska imperialisterna. Deras linje kan sammanfattas i ett krav på fred i Vietnam på basis av vapenvila och förhandlingar mellan parterna. Kampanjen mot atomvapen och Svenska Fredskommittén (den svenska grenen av det Sovjet-dominerade Världsfredsrådet) intog båda den hållningen och genomförde båda var för sig demonstrationer under huvudparollen ”Fred i Vietnam” under våren 1965. SKP (VPK) och DU (VUF) slöt upp bakom dessa aktioner. Sveriges Socialdemokratiska Studentförbund genomförde också under våren en demonstrationsmarsch under samma huvudparoll.

Den felaktiga linje som dessa organisationer förde attackerades av oss, som genom studier hade kommit fram till att den innebar ett förräderi mot Vietnams folk. Istället ställde vi parollerna ”USA ut ur Vietnam” och ”Stöd FNL” och vi vägrade att ge vårt stöd åt någon aktion under huvudparollen ”Fred i Vietnam”. Den politiska skillnaden mellan ”Fred i Vietnam”-linjen och vår linje hade sin grund i motsättningen mellan pacifismen och kampen för frihet och självständighet. En pacifistisk ideologi i Vietnamfrågan innebär underkastelse inför den mäktige och hänsynslöse angriparen USA, och är därför ett stöd åt den. Motsättningen mellan de två ideologierna frihetskamp och pacifism hade avslöjat sig redan i samband med inställningen till det partiella provstoppsavtalet (mellan USA, Sovjet och England i Moskva 1963). På samma sätt som SKP (VPK), DU (VUF), Kampanjen mot Atomvapen och

Fredskommittén slöt upp bakom detta avtal, slöt de nu upp bakom parollen ”Fred i Vietnam” med krav på vapenvila och förhandlingar mellan parterna,

Eftersom deras linje i Vietnamfrågan sålunda grundade sig på den pacifistiska ideologi som de hade, förstod vi att det var utsiktslöst att få dem att ändra sig. Istället försökte vi bryta deras dominans och själva bygga upp en Vietnamrörelse med en ideologi grundad på kamp för frihet och självständighet.

Vårt praktiska arbete bestod av 1) demonstrationer mot USA-ambassaden för att klart utvisa att det är USA som är angriparen i Vietnam, och 2) propagandaspridning: vi började med flygblad (mars 1965) och Vietnambulletinen (maj 1965). Eftersom vår grupp var så liten och inte hade stöd från någon organisation fick vi gå ut på gatorna med flygblad och bulletiner för att nå och tala med människorna, en arbetsform som spelat en avgörande roll i hela Vietnamrörelsens framväxt, och som verkligen förankrat oss hos det svenska folket. Pacifistgruppen inom Kampanjen mot Atomvapen, Fredskommittén och SKP-DU (VPK-VUF) såg så småningom vad som höll på att växa fram utanför deras kontroll och sökte återta det förlorade initiativet. De utnyttjade sina organisatoriska resurser och startade ”Svenska Vietnamkommittén” med ett upprop helt i linje med deras pacifistiska ideologi. Vi hade själva ingen organisation genom vilken vi kunde attackera dem, utan vi gick in i deras kommitté och attackerade ideologiskt deras felaktiga upprop och paroller. Den ideologiska kritiken ledde till att kommittén sprack och att den progressiva delen gick över till oss och vi grundade i Stockholm Arbetsgruppen för stöd åt FNL (sept. 1965).

Ungefär samtidigt växte FNL-kommittéer fram i Uppsala, Örebro, Göteborg, Lund, Söderhamn och Linköping, som alla konstituerade sig självständigt och arbetade fristående men under samma paroller: ”USA ut ur Vietnam” och ”Stöd FNL”. Propagandaarbetet koncentrerade sig kring en konst- och fotoutställning, som ambulerade mellan kommittéerna, och Vietnaminsamlingen till förmån för FNL, som startade den 1.10 1965, och som alltsedan början sänt de insamlade medlen till FNL för fri disposition. Vietnambulletinen kom ut med 4 nummer under 1965. Den utvecklades till ett organ för fakta om Vietnam och övriga Sydostasien, samt för ideologisk kamp mot den pacifistiska linjens förräderi mot Vietnams folk.

1966: Pacifisterna bankrutt

Under torrperioden 1965-66 mobiliserade USA alla tillgängliga trupper i Vietnam för att genomföra sin ”strategiska motoffensiv” i Sydvietnam i syfte att återta det militära initiativet. Planen misslyckades fullständigt. Under denna tid hade USA ca 200 000 soldater i södra Vietnam. Vietnamdemonstrationer kom igång i USA där två landsomfattande Vietnamdagar (26.3 och 15.10 1966) organiserades. I Sverige utvecklades Vietnamrörelsen, under kamp mot den felaktiga pacifistiska ideologin, som alltmer förlorade mark under 1966. Under 1966 tog vi för första gången ledningen i massaktioner för Vietnam under Vietnamveckokampanjerna.

Efter nederlaget med ”Svenska Vietnamkommittén” samlade sig pacifistgruppen på nytt och gick fram med s. k. humanitär Vietnamaktion, ”Nationalinsamlingen för Vietnam”, som skulle vara ”neutral och opolitisk” och dela de insamlade medlen mellan Demokratiska Republiken Vietnam, Saigonregeringen och FNL. Kampanjen mot Atomvapen och SKP-DU-ledningen (VPK-VUF) satsade hela sin prestige och alla sina resurser på detta: med Svahnström, Fogelström, Takman och Hans Haste i spetsen och samtliga landet fem partiledare som undertecknare sökte de framställa sig som om de representerade hela det svenska folket. (mars 1966). Med stöd av *Clarté* och *Marxistiskt Forum* (KFML), och senare även av Sveriges Socialdemokratiska Studentförbund, gick FNL-grupperna till attack mot ”Nationalinsamlingen”, som trots sina skenbart enorma organisatoriska resurser helt hade skjutits i sank fram till nyåret 1966/67.

Eftersom FNL-grupperna stod eniga i kampen mot ”Nationalinsamlingen”, försökte SKP-DU-ledningen (VPK-VUF) starta egna Vietnamkommittéer och en egen Vietnamskrift, ”Vietnam Press”. Resultaten av dessa försök har dock blivit magra, trots de ideliga uppropen och stödet från SKP-DU-apparaten.

Vid sidan av pacifistgruppen Kampanjen-SKP-DU uppstod under 1966 en grupp vid Stockholms universitet ”Unga Filosofer” och en i Göteborg ”Göteborgs Vietnamkommitté”, som även de stod på en pacifistisk grund i sitt Vietnamengagemang. Dessa grupper har emellertid alltsedan begynnelsen arbetat fristående och skrev aldrig på ”Nationalinsamlingen för Vietnam”. De har aldrig öppet motarbetat FNL-grupperna.

En milstolpe i Vietnamrörelsens utveckling var skapandet av en form för breda tillfälliga frontkampanjer för massdemonstrationer för Vietnam (mars och okt. 9-15 1966). Genom lokalgruppernas arbete och genom Vietnaminsamlingen och Vietnambulletinen hade vi byggt upp en organisation som gjorde det möjligt för oss att själva ta ledningen för massdemonstrationer. Därmed hade FNL-grupperna brutit det organisatoriska övertaget som Kampanjen mot Atomvapen och SKP-DU dittills haft. I dessa frontkampanjer har många politiska och andra organisationer deltagit under huvudparollerna ”USA ut ur Vietnam” och ”Stöd FNL”. Dessa manifestationer har alltifrån början varit i våra händer eftersom vi kontrollerat organisationen och propaganda materialet.

Den ideologiska kampen mot den pacifistiska linjens olika manifestationer och det organisatoriska arbetet för de landsomfattande Vietnamveckorna förde samman FNL-grupperna och ledde fram till grundandet av De Förenade FNL-grupperna (april 1966). I början var De Förenade FNL-grupperna (DFFG) enbart ett kontaktorgan. Så småningom konsoliderades organisationen genom konferenser, vid vilka representanter från de olika lokalgrupperna gemensamt planerade arbetet. En viktig roll för konsolideringen spelade även uppbyggandet av ett eget offsettryckeri och en distributionscentral för propagandamaterial (FNL-kontoret i Stockholm sommaren 1966).

Studiearbetet inom FNL-grupperna ledde fram till att parollen ”Bekämpa USA-imperialismen” införlivades med Vietnamarbetet. Därmed hade De Förenade FNL-gruppernas tre huvudparoller ställts:

- USA ut ur Vietnam
- Stöd Vietnams folk på dess egna villkor
- Bekämpa USA-imperialismen

1967: FNL-grupperna på frammarsch

Under torrperioden 1966-67 mobiliserade USA för sin andra ”strategiska motoffensiv” som även den led ett fullständigt nederlag. Under denna tid hade USA ca 410 000 soldater i södra Vietnam. Russel-tribunalen genomförde sin första session i Stockholm, som genom sina avslöjanden av vapnen USA använder blev en betydelsefull manifestation mot USA:s Vietnamkrig. De första desertörerna kommer till Sverige och får uppehållstillstånd. Pacifistgruppen återkommer i ytterligare förklädnader, ”Stockholmskonferensen om Vietnam” och ”Svenska Kommittén för Vietnam”. Under 1967 genomfördes en rad aktioner som skarpt riktade sig mot USA-imperialisternas Vietnamkrig och som genomfördes med en beslutsamhet, disciplin och kraft som aldrig förut. De Förenade FNL-grupperna konsoliderar sig vid den konstituerande konferensen 19-20 aug. 1967, och bildar ett förbund.

De enkla och klara parollerna ”USA ut ur Vietnam”, ”Stöd Vietnams folk på dess egna villkor” och ”Bekämpa USA-imperialismen” hade angivit De Förenade FNL-grupperna politiska målsättning. Genom demonstrationer mot USA-imperialisterna utposter i Sverige,

USA:s ambassad i Stockholm (4. 7 och 20. 12 1967), konsulatet i Göteborg (våren 67 och 20. 12) och US Trade Center (våren 67 och 27.10) och mot dess propagandaapostlar ”kulturminister” Frankl (17.10.67), USA-ambassadens militärattaché Romanesci (19.11.67) och Saigonministern Tran Van An (29.11.67) hävdade vi beslutsamt våra krav. Den noggrant planerade och genomförda demonstrationen mot USA-ambassaden 20. 12.67, då regeringen stack huvudet i busken (och deklarerade att de skulle behandla vår tillståndsansökan nio dagar efter demonstrationen.) varvid de överlämnade åt Stockholmspolisen att handla i enlighet med deras avslagsbeslut av den 22.11, har mer än någon tidigare aktion ingivit respekt för vår handlingskraft. Med 20e decemberdemonstrationen ställdes frågan om demonstrationsrätt och opinionsrätt i Sverige med långt större tyngd och allvar än tidigare.

Erlander, Torsten Nilsson och Kling fördömer våra demonstrationer, Domstolarna ådömer vietnamdemonstranterna höga böter och fängelsestraff (totalt hade fram till årsskiftet 1967-68 150 vietnamdemonstranter fällts för sitt deltagande i demonstrationer) och polisen miss-handlar oss brutalt och grymt för att vi har fräckheten att öppet och utan att fråga dem om tillstånd våga demonstrera våra åsikter om Vietnamkriget. Dessutom har de på många platser försökt stoppa vår insamling till FNL med motiveringen att de ”av praxis bara tillåter humanitära insamlingar” med vilket de menade att vår insamling syftade till att förlänga kriget och lidandet. Men vi låter oss inte skrämmas till tystnad av hotelser, arresteringar, misshandel eller av dryga bötesstraff, som syftar till att kväva oss genom ekonomisk utarmning. (Under parollen ”En tyst Vietnamrörelse är en död Vietnamrörelse” har vi ställt uppropet om ekonomiskt stöd åt de dömda). Istället uppenbaras statsmaktens politiska ställningstagande för USA och mot Vietnams folk, och de enda argument de har mot de fredliga men beslutsamma Vietnamdemonstranterna visar sig vara polisens batonger, piskor och andra våldsmedel. Dessa konkreta erfarenheter har lärt oss vad den svenska statsmakten vill i Vietnamfrågan och vilket språk den använder.

De breda folkfrontsledda massdemonstrationerna under Vietnamveckorna får verklig bredd under 1967. Vissa tidningar, såsom Aftonbladet, har stött dem medan andra, reaktionära såsom SvD, Expressen, DN, GP och UNT ägnar upprepade ledare åt uppopen och demonstrationerna. 12 000 deltog i vietnamveckan 15-21 okt. 1967 vilket var en 4-dubbling jämfört med veckan 9- 15 okt. 1966 och insamlingsresultatet under oktoberveckan 67 visade en 8-faldig ökning jämfört med oktoberveckan året före.

De Förenade FNL-grupperna har under kampen konsoliderats och blivit en homogen rörelse, och på vår tredje konferens (19-20.8.67) samgår grupperna och bildar ett förbund. En förbundsstyrelse med ett arbetsutskott bildas för att leda arbetet. Lokalgruppernas antal har vuxit fort. Den nya organisationsformen och den fortlöpande kontakten med arbetsutskotten har verkat stimulerande på deras aktivitet. Vid årsskiftet 67-68 arbetade lokalgrupper på 50 platser i landet. Efterfrågan på vårt propagandamaterial har accelererat, liksom insamlingsresultatet, två säkra mått på arbetets omfattning.

Pacifistgruppen kring Kampanjen mot Atomvapen och VPK-VUF stod under lång tid förlamade då de inte kunde erkänna misstaget med ”Nationalinsamlingen för Vietnam”, som hade varit en så ”stor” sak och som de var bundna till av prestige. Den pacifistiska ideologin hade förlorat all egen kraft och dess organisatoriska apparat i Sverige hade vittrat sönder. Deras internationella förbindelser var dock fortfarande intakta (tack vare deras intima kontakter med ICDP i London och Världsfredsrådet i Moskva) och därför kunde de stå värdar för ”Stockholmskonferensen om Vietnam” i juli 67, som hade ett stort antal utländska deltagare men som inte hade någon organisatorisk grund i Sverige (ett stort antal ungdoms- och andra organisationer i Sverige, som ej deltagit i Vietnamarbetet inbjöds sända delegater till konferensen, medan De Förenade FNL-grupperna uteslöts och vår ansökan att samla in

pengar till FNL under kongressdagarna avslögs). I oktober bildade pacifistgruppen ”Svenska Kommittén för Vietnam”, som i januari 68 valde Gunnar Myrdal till ordförande.

Denna organisation har ingen egen bas. I början stödde den sig på ett antal pacifistiska och religiösa organisationer, medan den från början av 68 - samtidigt med ordförandeskiftet - övertogs av den socialdemokratiska partiapparaten. Successivt har alltså den gamla liberala pacifistklicken köpts upp av regeringspartiet för att administrera SAP:s Vietnamaktivitet för riksdagsvalet 1968. Därmed blev en brytning med VPK-VUF oundviklig, med påföljd att VPK-VUF började deklarerar stöd åt DFFG för att låta påskina att vi är ”deras” kommitté.

VUF, som 1965-66 troget stått på pacifisternas sida, slog alla med häpnad när de – med fasthållande av sitt pacifistiska program och utan att kritiskt granska sina tidigare Vietnamparoller – gjorde en helomvändning och i augusti 67 kom fram med paroller om gerillakrig, ”Skapa flera Vietnam” etc. Deras försiktighet tidigare, som förklarades av deras opportunist, hade slagit över i sin motsats, äventyrlighet. (Det är fel att ”skapa” ett befrielsekrig som det i Vietnam. Om folkets kamp för frihet och självständighet på en annan plats på jorden utvecklas till ett sådant folkkrig som det i Vietnam, ska vi i enlighet med vår ideologi stödja detta folk i dess kamp, men *vi* kan aldrig *skapa* sådana situationer.).

Även inom DFFG hade vi exempel på äventyrlighet. Framför allt gällde detta om US Trade Center demonstrationerna i Stockholm så som de utvecklades under våren-sommaren 67. När de påbörjades under februari-mars 67 bidrog de till att rikta uppmärksamheten på USA:s krig i Vietnam och dess imperialistiska ekonomi. Under sommaren förlorade de emellertid denna betydelse och blev istället uttröttande ställningskrig mot polisen och taktikutveckling i hur en illegal demonstration ska genomföras trots stort polispådrag. Många såg striden mot polisen som det primära och började beväpna sig med tanke på att slå tillbaka. En sådan utveckling skulle, om den hade fått fortsätta, isolerat oss från folket, och vi hade med lätthet därefter kunnat krossas av ännu större polispådrag, ännu kostsammare böter och av regeringsbeslut, som med politiskt stöd av svenska folket, ytterligare hade inskränkt vår handlingsfrihet. Utåt måste vi alltid kunna klargöra den politiska målsättningen bakom våra aktioner, först då framstår polisen-domstolarna-regeringen för alla människor som fiende till Vietnams folk och som USA-imperialismens försvarare. Och när vi under demonstrationer attackerades för vår politiska uppfattning, måste vi välja våra kampmetoder så att det klart framgår att det är för våra politiska åsikters skull som vi blir angripna.

Sammanfattning

Vår linje:

Kriget i Vietnam har sin grund i motsättningen mellan USA-imperialismen och Vietnams folk. Det är också denna särskilda motsättning som Vietnamrörelsen i Sverige är uppbyggd kring. Vår huvuduppgift har varit att få så stor del av svenska folket som möjligt att förstå, omsluta och utveckla kampen för våra tre paroller:

- USA ut ur Vietnam
- Stöd Vietnams folk på dess egna
- Bekämpa USA-imperialismen

Utan att vi löser denna huvuduppgift, kan inte heller andra, sekundära uppgifter lösas, som t. ex. att ge ekonomiskt stöd åt FNL, stöd åt USA-desertörer etc. Vi kan bara få detta stöd av folket om vi först förklarar den politiska målsättningen. Bössinsamlingar, aktioner mot USA-ambassaden och USA-regeringens officiella representanter m. m. måste underordnas huvudmålsättningen, så att det är den politiska målsättningen som styr aktionerna och inte tvärtom.

I vår kamp för Vietnams folk och mot USA-imperialisternas angreppskrig konfronteras vi ständigt med andra frågor, som alla emellertid har det gemensamt att de är avhängiga huvudmotsättningen mellan USA-imperialismen och Vietnams folk. Sålunda har vi tagit upp kamp mot svenska företag som stöder USA:s krig i Sydostasien, och som därigenom är det vietnamesiska folkets fiende.

Vi har tagit upp kamp mot den svenska regeringen när den i sitt handlande stöder USA:s regering, varigenom Sveriges regering visar sig vara det vietnamesiska folkets fiende.

Vi har ställt kravet på oinskränkt mötes-, församlings- och demonstrationsfrihet eftersom den svenska statsapparaten med polis och domstolsorgan och andra medel söker bekämpa vår politiska kamp för Vietnams folk.

Pacifisterna försök att inifrån avvärja Vietnamrörelsen har vi alltifrån början fått bekämpa, liksom vi även med framgång tagit upp kampen mot dem som med äventyrligheter och skenradikala fraser söker lura och skrämja vietnamaktivisterna in på vägar som skulle avskilja oss från folket, varigenom vi skulle bli oförmögna att lösa vår huvuduppgift: att mobilisera folket i kamp mot USA-imperialisternas angreppskrig i Vietnam.

Vår praktik:

Vår praktik i den politiska kampen bygger på tre grundelement: 1. Propaganda för att ytterligare isolera USA-regeringen och vinna det svenska folket för stöd åt Vietnams kamp. 2. Kamp mot USA-imperialismen och mot dess hantlangare i vårt land. 3. Eget produktivt arbete för att ge materiella resurser för vår kamp. Av dessa tre grundelement i arbetet är idag propagandaarbetet det viktigaste. De Förenade FNL-gruppernas propagandaarbete består av två led: Det ena är den långsiktiga propagandan, som ytterst syftar till att skapa medvetenhet om USA-imperialismen och dess hot mot världens folk och hur den bekämpas. Det sker genom bulletiner, flygblad och studiearbete.

Det andra är de tidsbestämda landsomfattande Vietnamvecko-kampanjerna, då vi under huvudparollerna "USA ut ur Vietnam" och "Stöd FNL" genom tillfälliga breda enhetsfronter söker mobilisera hela folket i Sverige för Vietnam. Genom dessa Vietnammarscher och andra manifestationer söker vi fånga upp den stora opinion som vi sedan ger ideologisk inriktning genom vårt bas- och studiearbete. Då förberedelse och uppföljning av sådana massaktioner måste göras noggrant har vi hittills inriktat oss på att genomföra två sådana aktioner per år.

Vad har vi nått?

Vietnamrörelsen i Sverige är nu tre år gammal. Alltifrån början har Vietnamfrågan fungerat som kristallisationskärna för kampen för frihet och självständighet och mot USA-imperialismens krig och hot mot världens folk. Under våren 1965 tog vi upp kampen för solidaritet med Vietnams folk fullständigt isolerade från alla organisationer i Sverige och med blott och bart vårt ideologiska övertar som vapen. Tack vare Vietnamkrigets egen utveckling och tack vare vår politiska kamp för att förklara den för det svenska folket har vi idag även det politiska övertaget i Vietnamkampen.

Opinionsundersökningar har visat att nästan hela det svenska folket stöder vår paroll: "USA ut ur Vietnam" (79% enligt en Sifo-undersökning sensommaren 1967). Framför allt är det ungdomen som engagerats för Vietnam, vilket bl. a. givit till resultat motsättningar mellan de politiska partierna och deras ungdomsförbund och studentförbund. När Vietnaminsamlingen startades stöddes den endast av *Clarté*, *Marxistiskt Forum* och *Zenit*. När kampen mot Nationalinsamlingen fördes var det endast Socialdemokratiska Studentförbundet som ytterligare slöt upp bakom Vietnaminsamlingen. När vi vid årsskiftet 1967-68 ställde parollen "1 milj. till 1:a maj" tillkom ytterligare Liberala Studentförbundet, Socialistiska Förbundet,

VPK och VUF. Från oktober 1967 har Vietnamarbetet haft en väldig uppgång, vilket tydligt kom till uttryck i Vietnamveckan i oktober -67, kampanjen för FNL:s 7-årsdag, Vietnaminsamlingens resultat och Vietnambulletinens upplaga.

Men ännu återstår många uppgifter olösta i kampen för solidaritet med Vietnams folk. Vi har ett stort passivt stöd hos det svenska folket, men vi måste ställa frågan hur det kommer sig att inte fler deltar i våra manifestationer, varför inte arbetarklassen i vårt land inte mobiliserats i kampen osv.

Dessa frågor har flera aspekter bl. a. måste man ta fasta på tre saker:

1. Kriget i Vietnam är en fråga som angår men som inte direkt hotar det svenska folket. Det fordras insikt om detta och/eller solidaritet med människor på andra sidan jordklotet för ett aktivt engagemang i Vietnam.
2. Folket i Sverige är inte förtrogna med politiska kampmetoder och de inser inte vilken styrka de verkligen har. Man säger: vad kan vi göra, det är ändå regeringen, riksdagen och de politiska partierna som bestämmer. Man saknar tillförsikt och därför fordras stark och långvarig påverkan för att återföda den.
3. De politiska kampformer som vi utvecklat är otillräckliga. De passar framförallt de unga, men många äldre, som delar vår politiska uppfattning, står främmande inför dem. Vi måste ställa oss frågorna: Vilka har vi nått? Vilka kan vi nå? Hur ska vi nå dem? Vi har ingen rätt att förvänta oss och fordra att de ska komma till oss, vi måste söka upp dem, i organisationer, på arbetsplatserna, i bostadskvarteren. Och vi måste utveckla nya arbetsformer, anpassade till dem som vi engagerat. Ty allt vårt arbete står och faller på hur vi lyckas med uppgiften att mobilisera det svenska folket i kampen.